

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. R. E.**, zastoupený Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2017, č. j. 41 A 7/2015 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížnost žalobce směřuje proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2017, č. j. 41 A 7/2015 - 51, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2015, č. j. KUZL/68062/2014, sp. zn. KUSP-68062/2014/DOP/Ti. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 7. 10. 2014, č. j. OS-D/1666/28/14/Po, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobce byl zmiňovaným rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 7. 10. 2014, č. j. OS-D/1666/28/14/Po, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 17. 4. 2014 kolem 9:15 hod. na komunikaci I/50 mezi obcemi Uherský Brod a Bystřice pod Lopeníkem, ve směru jízdy na obec Bystřice pod Lopeníkem, v místě za křižovatkou komunikace I/50 s komunikací III/4981, řídil motorové vozidlo zn. BMW X5, reg. zn. X, přičemž předjížděl před sebou jedoucí dvě nákladní jízdní soupravy vozidel v místech, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B 21a – Zákaz předjíždění, doplněnou o vodorovnou dopravní značku V 1a – Podélná čára

souvislá. Dle § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, za tento přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci jako sankci pokutu ve výši 8000 Kč a sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Zároveň byla žalobci uložena povinnost zaplatit 1000 Kč na náhradu nákladů správního řízení.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný výše uvedeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že městský úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud neuznal omluvu žalobce, resp. jeho zmocněnce z ústního jednání v situaci, kdy se jednalo již o čtvrtou omluvu, přičemž žalovaný odkázal na relevantní judikaturu. Městský úřad neměl dle žalovaného povinnost vyrozumět ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu účastníka řízení o prováděných důkazech, skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, městský úřad hodnotil podklady v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu a při stanovení druhu sankce a její výměry byla zohledněna jednotlivá kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. V odůvodnění rozhodnutí však žalovaný mimo jiné uvedl, že uvedeným skutkem měl žalobce porušit § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a dále, že jednání žalobce naplňuje i podmínku společenské nebezpečnosti, neboť se na první pohled nejedná o mírné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Splnění této podmínky mělo být zcela zjevné a odůvodněné rozdílností brzdících drah, dobou a místem přestupku.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Brně, v níž namítal mimo jiné také nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Žalovaný v reakci na žalobu následně vydal opravné usnesení ze dne 16. 3. 2015, č. j. KUZL-18087/2015, sp. zn. KUSP-68062/2014/DOP/Ti, kterým vypustil zmiňované pasáže odkazující na přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti, neboť byly v textu rozhodnutí ponechány omylem.

[5] Krajský soud následně řízení přerušil do doby, než bude rozhodnuto o odvolání žalobce proto opravnému usnesení žalovaného. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 22. 8. 2016, č. j. 497/2016-160-SPR/3, bylo opravné usnesení žalovaného změněno pouze ve vztahu k citaci použitého ustanovení správního řádu a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a opravné usnesení potvrzeno. Krajský soud následně pokračoval v řízení a rozsudkem ze dne 30. 1. 2017, č. j. 41 A 7/2015 – 51, žalobu zamítl. Krajský soud odkázal na relevantní judikaturu správních soudů týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost a na opravné usnesení žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že oprava rozhodnutí žalovaným či následné rozhodnutí Ministerstva dopravy neměly vliv na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť rozhodnutí žalovaného v celém textu, až na vypuštěné pasáže, pracuje s přestupkovým jednáním, které bylo předmětem řízení. Je patrné, že vyňaté pasáže do napadeného rozhodnutí nepatřily, přičemž při interpretaci rozhodnutí jako celku krajský soud neměl pochybností o jeho významu. Z obsahu spisu jasně vyplývá, že v dané věci byl řešen přestupek spočívající v předjíždění, a nikoliv v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Předmětná vada odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemůže způsobovat ani podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by způsobilo jeho nezákonnost.

[6] Zjištěný skutkový stav také dle krajského soudu nebyl v rozporu se správním spisem, neboť nelze přisvědčit námitce žalobce, že by z něho nebylo zcela jasné, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v nedovoleném předjíždění. Své závěry o skutkovém stavu správní orgány opřely především o svědectví zasahujícího policisty pprap. Š., z jehož výpovědi vyplývá, že i když neměl vozidlo stěžovatele celou dobu na dohled, následně ho dohnal. Jak uvedl žalovaný, pokud by se v daném úseku vyskytovalo vozidlo stejného typu, muselo by být taktéž zachyceno na videozáznamu; je vyloučeno, aby uniklo pozornosti policisty. Krajský soud konstatoval, že pokud žalobce zpochybňuje provedené důkazy, je jeho povinností prokázat tvrzenou

pokračování

nezákonnost. Krajský soud přitom odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod. č. 3014/2014 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že pokud byl žalobce v průběhu správního řízení pasivní a žádná tvrzení neuvedl, nelze požadovat po správním orgánu, aby se vypořádal se všemi myslitelnými tvrzeními žalobce. Žalobce skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně rozporoval poprvé až v podaném odvolání. Možnosti být přítomen ústnímu jednání ve věci, vypovídat, klást dotazy svědkovi a vyjadřovat se k provedeným důkazům, žalobce nevyužil. Stejně tak během provedené policejní kontroly a ztotožnění žalobce na místě se k věci nevyjádřil, kauci uloženou policistou zaplatil a potvrzení podepsal bez využití možnosti se k věci vyjádřit.

[7] Krajský soud proto shledal, že skutkové závěry správních orgánů o tom, že jednání žalobce naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku, jasně vyplývají z dokazování provedeného správními orgány a mají tak oporu ve správním spise. Jednotlivé důkazy provedené ve správním řízení, a to jak každý zvlášť, tak ve svém souhrnu, žalobce ze spáchání přestupku usvědčují. Na závěr krajský soud uvedl, že pokud žalobce nesouhlasil se způsobem opravy napadeného rozhodnutí tak, jak jej provedl žalovaný a poté potvrdilo Ministerstvo dopravy, měl možnost proti rozhodnutí Ministerstva dopravy o odvolání podat k soudu žalobu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se nevypořádal se všemi jeho tvrzeními, především s tím, že jeho jednání bylo dovolené, neboť v místě, kde bylo předjíždění zakázáno, pouze dokončil předjížděcí manévr a nikdo nerozporoval, že začal předjíždět v místě, kde to dopravní značení umožňovalo. Tato skutečnost dle jeho názoru vyplývá i z výslechu svědka. Přesto dle stěžovatele krajský soud uzavřel, že stěžovatel naplnil znaky daného přestupku, přičemž dle stěžovatele soud dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu hodnotil důkazy v neprospěch stěžovatele, a nevyložil právní normy dopadající na povinnost stěžovatele zdržet se určitého jednání, srozumitelným a konformním způsobem. Stěžovateli dle jeho názoru nebylo dostatečně prokázáno, že by naplnil znaky skutkové podstaty daného přestupku a pro takový závěr nelze najít oporu ani v dokazování.

[10] Dle stěžovatele měl krajský soud nejprve vyložit neurčitý právní pojem předjíždění a zohlednit i další okolnosti, které by stěžovateli mohly zabránit dokončit manévr v místě, kde byl ještě povolen. Žalovaný přitom ani nezjišťoval, kde stěžovatel započal manévr a zda měl možnost jej bezpečně dokončit. Uvedené skutečnosti pak jsou dle něj podstatné pro posouzení materiálního hlediska činu. Zákonodárce měl dle stěžovatele v úmyslu vymezit předjíždění v § 17 odst. 2 zákona o silničním provozu tak, že jím mínil započetí manévru, přičemž § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu ukládá, jak se má řidič chovat po předjetí. Nadto stěžovatel vyjádřil pochybnost, zda mohl přes předjížděnou soupravu nákladních vozidel zaznamenat svislou dopravní značku. Okolnost, že při tom nerespektoval vodorovné značení V 1a dle něj pak poukazuje na spáchání jiného přestupku.

[11] Stěžovatel také namítal, že po něm jako po osobě podřízené veřejné moci nelze požadovat, aby prokazoval, že je nevinný. Policisté jsou naopak odborně i materiálně vybaveni k tomu přestupek zjistit, ale také objektivně dokumentovat, aby o něm později nebylo důvodných

pochybností. Stěžovatel má také za to, že jím navržený výslech svědkyně M. E. odmítl žalovaný provést, aniž by odůvodnil, z jakého důvodu.

[12] Na závěr stěžovatel uvedl, že mu není možné klást k tíži, že až v odvolání rozporoval skutečnosti, jež mu byly kladeny za vinu, neboť odvolací řízení tvoří jeden celek s řízením předcházejícím. Stejně tak zpochybňoval výpovědní hodnotu skutečnosti, že se nebránil uložení kauce, neboť stěžejní část sankčního řízení probíhá před správními orgány, nikoliv v řízení o uložení kauce a stěžovatel své jednání v tomto ohledu již vysvětlil tím, že se obával zajištění vozidla.

[13] Dále stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, podle něhož oprava rozhodnutí žalovaného nemá vliv na obsah samotného odůvodnění, neboť stěžovatel musí porovnávat několik verzí tohoto rozhodnutí, čímž rozhodnutí postrádá přesvědčivost a logiku. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak považuje za formální.

[14] Žalovaný uvedl, že se ke kasační stížnosti nevyjadřuje, neboť má za to, že veškeré námitky již byly vypořádány. Nesouhlasil s tím, že by došlo k opomenutí některého z důkazních návrhů stěžovatele ze strany správních orgánů.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel především namítal, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho tvrzením, že nezapočal předjíždění v místě, kde by byl tento manévr nedovolený. K tomu ovšem musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že takovou námitku stěžovatel v žalobě vůbec neuplatnil.

[18] V řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel prostřednictvím substituta svého zástupce (kterému již ovšem v době, kdy substitut za stěžovatele činil příslušné podání, stěžovatel vypověděl plnou moc) pouze v obecné rovině zpochybňoval, že se stal skutek, z něhož byl obviněn, neboť údajně na příslušném videozáznamu pořízeném zasahujícími policisty není zobrazen předmětný přestupek a ve věci měly existovat blíže nespecifikované rozpory, které bylo třeba odstranit. K tomu stěžovatel v uvedeném podání dále namítal, že jeho zmocněnec nebyl zpraven o tom, že na ústním jednání má být proveden výslechu zasahujícího policisty, svědka pprap. Š., navíc se z tohoto jednání omluvil, a z tohoto důvodu stěžovatel navrhoval opakování výslechu svědka Š. a dále provedení výslechu druhého ze zasahujících policistů, pprap. H., a výslechu své manželky a spolujezdkyně v inkriminovanou dobu, M. E.

[19] V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatel prostřednictvím svého tehdejšího zástupce (vedle námitky nepřiměřenosti uložených sankcí) tuto argumentaci zopakoval, přičemž nesouhlasil se závěrem správního orgánu prvního stupně, podle něhož

pokračování

by další dokazování prostřednictvím navržených výsledků svědků již bylo nadbytečné a nepřineslo by žádné nové skutečnosti nad rámec dostatečně objasněného skutkového stavu. K tomu stěžovatel v odvolání pouze doplnil, že podle pořízeného videozáznamu jely za sebou dvě vozidla BMW X5, takže došlo k omylu, přičemž stěžovatel si nebyl vědom toho, kde mělo dojít k předjíždění, a tudíž zaplatil kauci s tím, že bude vše objasněno během správního řízení, což mu následně nemělo být umožněno.

[20] Na tyto námitky tedy správní orgány ve svých rozhodnutích reagovaly, ale nemohly se zabývat námitkou, podle níž stěžovatel započal předjíždění v místě, kde je takový manévr dovolen, neboť takový argument stěžovatel ve správním řízení vůbec neuplatnil.

[21] V žalobě podané již prostřednictvím svého stávajícího zástupce Mgr. Kamila Fotra stěžovatel opětovně namítl to, že na obrazovém záznamu pořízeném policisty není zachyceno vozidlo stěžovatele a že ani zasahující policisté v úředním záznamu o daném zákroku, resp. Při svědecké výpovědi netvrdili, že by měli vozidlo, které pronásledovali, neustále na dohled. Naopak z výpovědi svědka, pprap. Š., měl vyplývat opak. K zastavení stěžovatele dle jeho žalobních tvrzení došlo až u odbočky na obec Lopeník, tedy cca 3,7 km od místa spáchání údajného přestupku. Z důkazů obsažených ve spise se podle žaloby stěžovatele nepodává, že to byl právě stěžovatel při řízení motorového vozidla RZ X, kdo se dopustil přestupku, ze kterého byl uznán vinným.

[22] Rovněž krajský soud se tedy ve svém rozhodnutí výše uvedeným způsobem vypořádal s touto žalobní argumentací, nemohl však reagovat na námitku stěžovatele, podle níž započal předjížděcí manévr v místě k tomu dovoleném a údajně ho pouze dokončil v místě, kde již platí zákaz předjíždění. Takový žalobní bod stěžovatel v žalobě vůbec neuplatnil. Nejenže tedy nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli, že by rozhodnutí krajského soudu bylo v daném ohledu nepřezkoumatelné, ale pokud stěžovatel nově uplatňuje takovou námitku až v kasační stížnosti, jedná se o námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelnou, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Pouze nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že z provedených důkazů obsažených ve správním spisu rozhodně nevyplývá, že by stěžovatel započal předjíždění v místě k tomu dovoleném, jak tvrdil v kasační stížnosti, nebo že by se ze správních rozhodnutí podávalo, že správní orgány považovaly takovou údajnou skutečnost za nespornou.

[23] Obdobně je třeba jako nepřijatelné hodnotit další související námitky stěžovatele, podle nichž stěžovatel nemusel při předjíždění vůbec postřehnout svistou dopravní značku zákazu předjíždění, přičemž nerespektováním vodorovného dopravního značení se stěžovatel mohl údajně dopustit jiného dopravního přestupku, neboť ani tuto argumentaci stěžovatel v žalobě neuplatnil.

[24] Pokud jde o stížní námitku, podle níž správní orgány neprovedly navrhovaný výslech svědkyně M. E. a ani svůj postup nezdůvodnily, je pravdou, že správní orgán prvního stupně původně předvolal k výslechu na ústní jednání dne 3. 9. 2014 vedle pprap. Š. též druhého ze zasahujících policistů, pprap. H., a dále právě M. E.; oba tyto předvolání svědci se však z účasti na výslechu uvedeného dne omluvili. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je však zřejmé, že skutečně měly za to, zjevně i vzhledem k jednoznačné výpovědi pprap. Š., že skutkový stav věci byl na základě provedených důkazů zjištěn dostatečně a že by tedy výsledky dalších navrhovaných výsledků již byly nadbytečné.

[25] Konečně, při posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, která dle stěžovatele nebyla příslušným opravným usnesením odstraněna, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu. Z rozhodnutí žalovaného

je zřejmé, že pasáže z něj vyňaté prostřednictvím opravného usnesení do odůvodnění rozhodnutí nepatřily a po jejich odstranění je rozhodnutí dostatečně srozumitelné a obsahuje argumentaci podstatnou pro projednávaný přestupek. K argumentu stěžovatele, že v důsledku uvedeného postupu musí porovnávat několik verzí rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že se jedná o nevyhnutelný následek vydání jakéhokoliv opravného rozhodnutí či opravného usnesení. Názor stěžovatele by vedl k absurdním důsledkům, neboť za nepřezkoumatelné by potom bylo nutné považovat jakékoli rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění byly korigovány pomocí opravného rozhodnutí či opravného usnesení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud na základě uvedeného neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady na rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu jeho nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu